

Arrest

nr. 212 591 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 augustus 2008 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 16 november 2010 ongegrond verklaard.

1.3. Op 16 december 2010 werd verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 6 november 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 11 mei 2012 ongegrond verklaard.

1.5. Verzoeker diende op 12 september 2011 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 16 juli 2012 onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 9 augustus 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 24 september 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.8. Verzoeker diende op 26 september 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 oktober 2012 onontvankelijk verklaard.

1.9. Verzoeker werd gerepatrieerd op 31 oktober 2012.

1.10. Op 3 juni 2013 werd verzoeker opnieuw aangetroffen op het grondgebied. Er werd hem op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.11. Verzoeker diende op 21 mei 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 18 juni 2013 niet in overweging genomen.

1.12. Verzoeker werd op 19 juni 2013 opnieuw gerepatrieerd.

1.13. Verzoeker komt op onbekende datum België opnieuw binnen, ditmaal vergezeld van zijn echtgenote en kind. Op 17 maart 2017 werd het tweede kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

1.14. Op 30 maart 2017 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit bevel werd ingetrokken en vervangen door een nieuw bevel op 20 april 2017. Bij arrest nr. 193 240 van 5 oktober 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen dit bevel.

1.15. Op 21 april 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van zijn moeder, inmiddels van Belgische nationaliteit.

1.16. Op 19 oktober 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd bij arrest nr. 202 146 van de Raad van 9 april 2018 vernietigd.

1.17. Op 7 mei 2018 wordt een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.04.2017 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 13.07.1983

Geboorteplaats: A.

Rr: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn Belgische moeder, de genaamde M., G. (RN: ...) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Art 40ter verwijst dienaangaande gedeeltelijk naar de voorwaarden zoals opgesomd in artikel 40bis.

Betreffende deze aanvraag werd eerder, op 19.10.2017 een beslissing genomen, deze werd echter vernietigd op 9 april 2018, vandaar dan heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene zijn inreisverbod niet heeft gerespecteerd en zich dus bijgevolg niet op Belgisch grondgebied mag bevinden, noch een aanvraag gezinshereniging mag doen overeenkomstig art. 44decies §4. Op 24.09.2012 werd ten opzichte van betrokkene in inreisverbod van 3 jaar genomen. Op 21.10.2012 werd betrokkene de eerste keer gerepatrieerd, betrokkene werd daarop op 3 juni 2013 aangetroffen in illegaal verblijf, op 19.6.2013 werd hij een tweede keer gerepatrieerd. Op onbekende datum reisde hij kennelijk België opnieuw binnen, op 1.09.2015 melde hij zich immers bij de gemeente om navraag te doen over een mogelijke procedure gezinshereniging. Tussen 19.03.2013 en 1.09.2015 zijn geen 3 jaar verstreken, vandaar dat moet worden vastgesteld dat betrokkene het inreisverbod niet heeft gerespecteerd. Hij vroeg evenmin vanuit het buitenland een opheffing van dit inreisverbod, dat blijkt immers nergens uit het dossier.

Bijgevolg werd een aanvraag tot gezinshereniging op een moment ingediend dat betrokkene hier niet mag zijn, waardoor de aanvraag niet rechtsgeldig is.

Voor zover de aanvraag toch ten gronde zou moeten worden behandeld, quod non dient opgemerkt te worden dat aangezien betrokkenen ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Belgische moeder, van in het land van herkomst of origine.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Ter staving van dit alles legde betrokkene volgende documenten voor:

- *Het bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon van december 2016 twv 94.20 €, van januari 2017 twv 1577.3 €, van februari 2017 twv 1501.68 en van maart 2017 twv 1451.31 €.*
- *Het bewijs dat geld werd overgemaakt aan betrokkene in Armenië twv 5440€ in 2014, twv 2750€ in 2015 en twv 2000€ in 2016.*

Vooreerst wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Om iemand ten laste te kunnen nemen moet uiteraard kunnen worden vastgesteld dat deze bestaansmiddelen toereikend zijn. Dit is in casu niet het geval, alhoewel als regel overeenkomstig art. 40bis geldt dat de Belg over toereikende bestaansmiddelen beschikt eens hij over 120% van het leefloon beschikt, dient uiteraard de familiale context van de referentiepersoon te worden bekeken. Uit de loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat zij een echtgenoot en kind ten laste heeft. Betrokkene zelf blijkt vergezeld te zijn van zijn echtgenote en twee kinderen. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon moet instaan voor de bestaansmiddelen van 4 volwassenen en 3 kinderen. De referentiepersoon dient 800 euro aan huur te betalen (zie geregistreerd huurcontract). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dat de gezinsleden ten laste zouden vallen van de sociale bijstand van het Rijk met een inkomen twf om en bij 1500 euro (zoals omschreven in art. 42§1 tweede lid van de wet van 15.12.1980). Immers, het leefloon voor een persoon met gezinslast bedraagt heden 1190,27 euro, voor elk gezinslid die komt samenwonen met dat gezin, bedraagt het leefloon heden 595,13 euro. Concreet zou dit willen zeggen dat de referentiepersoon minstens over 1190.27 + 592.13 + 592.13 euro zou moeten beschikken. Voor zover dit bedrag niet ter beschikking is, kunnen zij zich immers wenden tot het ocmw. Het strekt alvast niet tot vertrouwen dat betrokkene, noch de referentiepersoon, een attest van het ocmw hebben voorgelegd waaruit blijkt of zij al dan niet reeds beroep hebben moeten doen op ocmw-steun.

Verder wat betreft het 'ten laste' zijn in het land van herkomst wordt niet betwist dat betrokkene kennelijk geld heeft ontvangen in het land van herkomst. Betrokkene heeft echter nagelaten te bewijzen dat hij op dat geld was aangewezen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Betrokkene heeft immers geen enkel bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat hij bij terugkeer in Armenië onvermogen was, zowel wat

betreft onroerende goederen, als wat betreft inkomen. Kennelijk is betrokkene intussen ook gehuwd, is hij intussen vader geworden van twee kinderen en heeft hij intussen twee keer over en weer gereisd naar Armenië. In hoeverre zijn vrouw onvermogen was in het land van herkomst, werd niet aangetoond. Dit is eveneens essentieel bij deze aanvraag gezien van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Opvallend is ook dat betrokkene intussen vader is geworden. Naar gelang zijn gezinssituatie echter is veranderd en het gezin groter is geworden, heeft de moeder van betrokkene minder geld aan betrokkene overgemaakt. Op zich vormt dit ook wel een indicatie dat betrokkene een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst. Zo niet, zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat betrokkene ontving van zijn moeder na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen dient te worden vastgesteld dat er onvoldoende werd aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was in het land van herkomst of origine EN dat de referentiepersoon over onvoldoende financiële draagkracht beschikt om betrokkene (en zijn gezin) daadwerkelijk ten laste te nemen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van artikelen 50 en 52 van het KB van 8/10/1981. Schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn Belgische moeder, de genaamde M., G. (RN: ...) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Art 40ter verwijst dienaangaande gedeeltelijk naar de voorwaarden zoals opgesomd in artikel 40bis. Betreffende deze aanvraag werd eerder, op 19.10.2017 een beslissing genomen, deze werd echter vernietigd op 9 april 2018, vandaar dan heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen."

Verzoeker zal hierna de redenering van verwerende partij uitzetten en zal hierop ook meteen repliceren.

1. Het inreisverbod van 3 jaar dd. 24 september 2012

De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene zijn inreisverbod niet heeft gerespecteerd en zich dus bijgevolg niet op Belgisch grondgebied mag bevinden, noch een aanvraag gezinshereniging mag doen overeenkomstig art. 44decies §4. Op 24.09.2012 werd ten opzichte van betrokkene in inreisverbod van 3 jaar genomen. Op 21.10.2012 werd betrokkene de eerste keer gerepatrieerd, betrokkene werd daarop op 3 juni 2013 aangetroffen in illegaal verblijf, op 19.6.2013 werd hij een tweede keer gerepatrieerd. Op onbekende datum reisde hij kennelijk België opnieuw binnen, op 1.09.2015 meldde hij zich immers hij de gemeente om navraag te doen over een mogelijke procedure gezinshereniging. Tussen 19.03.2013 en 1.09.2015 zijn geen 3 jaar verstreken, vandaar dat moet worden vastgesteld dat betrokkene het inreisverbod niet heeft gerespecteerd. Hij vroeg evenmin vanuit het buitenland een

opheffing van dit inreisverbod, dat blijkt immers nergens uit het dossier. Bijgevolg werd een aanvraag tot gezinshereniging op een moment ingediend dat betrokkene hier niet mag zijn, waardoor de aanvraag niet rechtsgeldig is."

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

Verwerende partij haalt aan dat de aanvraag van verzoeker niet rechtsgeldig is, omdat er nog sprake zou zijn van een geldig inreisverbod.

Verwerende partij verwijst hieromtrent naar een inreisverbod van 3 jaar dat ten aanzien van verzoeker werd genomen op 24 september 2012.

Conform het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie treedt een inreisverbod pas in werking vanaf het moment dat men werkelijk het grondgebied heeft verlaten.

In huidige casus heeft verzoeker het land verlaten op 21 oktober 2012, wat dan ook de datum uitmaakt waarop het inreisverbod effectief in werking is getreden.

Het inreisverbod is dan ook opgehouden met werking te hebben op 21 oktober 2015.

Verwerende partij stelt dat verzoeker op 3 juni 2013 opnieuw in illegaal verblijf is aangetroffen in België en vervolgens gerepatrieerd is op 19 juni 2013.

De reden dat verzoeker toen is gerepatrieerd, is omdat verzoeker zich op Belgisch grondgebied bevond terwijl er sprake was van een op dat moment geldend inreisverbod.

Doch verwerende partij redeneert blijkens dat als een persoon tegen wie een inreisverbod loopt, zou worden aangetroffen in België terwijl dit inreisverbod nog loopt, dat dit inreisverbod dan gewoon opnieuw zou beginnen lopen.

Verwerende partij verbindt aldus een nieuwe voorwaarde aan het inreisverbod waar geen enkele wettelijke basis voor is.

De redenering van verwerende partij dat als de volledige termijn van een inreisverbod niet in één keer volledig zou zijn uitgevoerd dat deze aldus gewoon opnieuw begint te lopen en als het ware gestuit wordt, kan niet gevolgd worden.

Indien men tijdens een lopend inreisverbod naar een land terugkeert, zal men natuurlijk meteen worden uitgezet daar men niet in het land mag verblijven tijdens die periode, doch het is niet zo dat dit inreisverbod dan opnieuw zou beginnen te lopen voor de volledige termijn.

Eventueel kan op dat moment een bijkomend inreisverbod worden opgelegd, doch dat is in casu duidelijk nog niet gebeurd.

Het inreisverbod van 3 jaar van 24 september 2012 is dan ook uitgevoerd vanaf het verlaten van het grondgebied, zijnde op 21 oktober 2012 en verlopen op 21 oktober 2015.

Met dit argument van verwerende partij kan aldus geen rekening worden gehouden.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker zich op 1 september 2015 zou hebben aangeboden bij de gemeente om navraag omtrent de procedure gezinshereniging te doen.

Dit wordt ten stelligste door verzoeker betwist daar hij zich in 2015 niet in België bevond.

Hij bevond zich op 1 september 2015 immers in Armenië.

Eerst en vooral blijkt dit duidelijk uit het paspoort van verzoeker (stuk 7).

Hij is dan ook pas op 9 juni 2016 teruggekeerd naar België met een geldig visum.

Ten tweede zijn er in de eerste helft van 2015 nog allerhande stortingen geweest van de referentiepersoon aan verzoeker én is de vrouw van verzoeker op 30 november 2015 bevallen in Armenië van een dochter, waar verzoeker ook aanwezig was.

Daarnaast is verzoeker zijn moeder ook op bezoek geweest in de zomermaanden juli-augustus in 2015.

Ten derde wordt er door verwerende partij niet eens gespecificeerd in welke gemeente verzoeker zich dan zogenaamd zou hebben aangemeld:

"Op onbekende datum reisde hij kennelijk België opnieuw binnen, op 1 september 2015 meldde hij zich immers bij de gemeente om navraag te doen over een mogelijke procedure gezinshereniging."
(Beslissing a quo)

De verwijzing van verwerende partij naar "de gemeente" is duidelijk te algemeen en laat verzoeker niet toe hierop dan ook adequaat te reageren.

Ondergeschikt verwijst verzoeker nog naar de rechtsleer en de rechtspraak waaruit duidelijk blijkt dat indien er een geldend inreisverbod is, dat verwerende partij op basis hiervan niet eenvoudigweg de aanvraag gezinshereniging van verzoeker mag weigeren:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt in tal van arresten de beslissingen waarmee DVZ de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger of van een Belg "niet in aanmerking" neemt met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft. DVZ moet de gezinshereniging ten gronde onderzoeken als de identiteit en gezinsband aangetoond is. DVZ kan alleen gemotiveerd weigeren wanneer de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, of wanneer er fraude of misbruik is of een ernstige en actuele bedreiging van de openbare orde is (zie o.m. RvV 2 april 2015, nr. 142.682; RvV26 februari 2015, nr. 139.567 en RvV 19 december 2014, nr. 135.627).

Op 8 februari 2016 stelde de RvV een aantal prejudiciële vragen over deze kwestie aan het Hof van Justitie (RvV 8 februari 2016, nr. 161.497). De vragen werden tot op heden nog niet beantwoord. Wel stelde advocaat-generaal Sharpston in haar conclusie dat artikel 20 VWEU, gelezen in combinatie met de artikelen 7 & 24 Handvest van de Grondrechten van de EU zich verzet tegen de automatische weigering van een verblijfsaanvraag op het grondgebied van een derdelands familielid van een statische Unieburger, die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, opgelegd in toepassing van Terugkeerrichtlijn (Concl. adv-gen Sharpston 26 oktober 2017, C-82/16)"

(Agentschap Integratie & Inburgering, Inreisverbod en gezinshereniging of humanitaire regularisatie, 2018. <http://www.agii.be/nieuws/inreisverbod-en-gezinshereniging-of-humanitaire-regularisatie>)

Daarenboven maakt de stelling van verwerende partij dat wanneer er sprake is van een inreisverbod dat er dan geen aanvraag gezinshereniging kan worden ingediend, een duidelijke schending uit van art. 8 E.V.R.M.

Dit blijkt ook duidelijk uit de hierboven vermelde rechtsleer en rechtspraak.

Het is dan ook onbetwistbaar dat verwerende partij niet eenvoudigweg kan verwijzen naar een inreisverbod, dat daarenboven heden niet meer geldig is, om op basis daarvan de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker niet rechtsgeldig te verklaren.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen en dan met name de artikelen 42 en 62, §2 lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikelen 10 en 11 van de Grondwet, art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2. De toereikende en voldoende inkomsten van de referentiepersoon De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

"Voor zover de aanvraag toch ten gronde zou moeten worden behandeld, quod non dient opgemerkt te worden dat aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in junctie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Belgische moeder, van in het land van herkomst of origine.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Ter staving van dit alles legde betrokkene volgende documenten voor:

-Het bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon van december 2016 twv 94.20 €, van januari 2017 twv 1577,3€, van februari 2017 twv 1501.68 en van maart 2017 twv 1451.311.

- Het bewijs dat geld werd overgemaakt aan betrokkene in Armenië twv 5440€ in 2014, twv 2750€ in 2015 en twv 2000€ in 2016.

Vooreerst wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Om iemand ten laste te kunnen nemen moet uiteraard kunnen worden vastgesteld dat deze bestaansmiddelen toereikend zijn. Dit is in casu niet het geval, alhoewel als regel overeenkomstig art. 40bis geldt dat de Belg over toereikende bestaansmiddelen beschikt eens hij over 120% van het leefloon beschikt, dient uiteraard de familiale context van de referentiepersoon te worden bekeken. Uit de loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat zij een echtgenoot en kind ten laste heeft. Betrokkene zelf blijkt vergezeld te zijn van zijn echtgenote en twee kinderen. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon moet instaan voor de bestaansmiddelen van 4 volwassenen en 3 kinderen. De referentiepersoon dient 800 euro aan huur te betalen (zie geregistreerd huurcontract). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dat de gezinsleden ten laste zouden vallen van de sociale bijstand van het Rijk met een inkomen twf om en bij 1500 euro (zoals omschreven in art. 421 tweede lid van de wet van 15.12.1980). Immers, het leefloon voor een persoon met gezinslast bedraagt heden 1190.27 euro, voor elk gezinslid die komt samenwonen met dat gezin, bedraagt het leefloon heden 595.13 euro. Concreet zou dit willen zeggen dat de referentiepersoon minstens over 1190.27 + 592.13 + 595.13 euro zou moeten beschikken. Voor zover dit bedrag niet ter beschikking is, kunnen zij zich immers wenden tot het ocmw. Het strekt alvast niet tot vertrouwen dat betrokkene, noch de referentiepersoon, een attest van het ocmw hebben voorgelegd waaruit blijkt of zij al dan niet reeds beroep hebben moeten doen op ocmw-steun."

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

De verwerende partij beweert hierbij dat de referentiepersoon niet over voldoende inkomsten zou beschikken.

In dit verband haalt de verwerende partij aan dat de referentiepersoon zowel een echtgenoot als een kind ten laste zou hebben.

De referentiepersoon heeft echter géén personen ten laste, zij is alleenstaande.

Dit blijkt ook onomstotelijk uit het bewijs samenstelling van gezin (stuk 2).

Daarnaast wordt dit duidelijk weergegeven in de loonbrieven van Le Salon bvba waar de referentiepersoon ook werkt en duidelijk staat bij burgerlijke staat dat zij wettelijk gescheiden is en geen personen ten laste heeft(stuk 3).

De loonbrieven van Ancco zijn wat betreft dit aspect niet correct en daarenboven heeft deze vermelding op de loonbrieven enkel een invloed op de berekening van het netto-loon.

Deze vermelding heeft geen verdere bewijs waarde.

De referentiepersoon is alleenstaande.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker, zijn vrouw en hun twee kinderen de referentiepersoon komen vervoegen.

Hieruit volgt volgens verwerende partij dat de referentiepersoon genoeg moet verdienen voor drie volwassenen en twee kinderen hetgeen er volgens verwerende partij toe leidt dat de referentiepersoon opeens over een hoger inkomen moet beschikken.

Zo dient de referentiepersoon, volgens verwerende partij, te beschikken over een leefloon van een persoon met gezinslast van 1190,27 euro én per volwassene die erbij komt wonen ook nog over een leefloon per samenwonend gezinslid van 592,13 euro.

Deze stelling van de verwerende partij is onbegrijpelijk en wordt niet gesteund door de wet:

"Art. 40ter.

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14. S 1. 3°. van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen."

Art. 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt aldus duidelijk dat er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien men over bestaansmiddelen beschikt die minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Nergens wordt in de wet gesteld dat dit bedrag dient te worden vermeerderd indien de persoon die zich bij de referentiepersoon voegt, gehuwd zou zijn.

Het feit dat verzoeker gehuwd is, doet dan ook helemaal niet ter zake bij het bepalen van de toereikende en voldoende inkomsten van de referentiepersoon.

Het is immers ook enkel verzoeker die een procedure gezinshereniging met een Belg, zijnde in casu zijn moeder mevrouw M. G., voert.

Het is voor zijn echtgenote zelfs niet mogelijk om deze procedure te voeren, daar zij ook niet afhankelijk kan zijn van mevrouw M. G.

Daarnaast dient elke procedure ook individueel te worden nagegaan onafhankelijk van enige andere elementen die met de procedure in kwestie niets te maken hebben.

Het feit dat verzoeker gehuwd is heeft dan ook geen impact op de huidige procedure en dit wordt ook duidelijk bepaald in art. 40bis §4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Er dient rekening te worden gehouden met de aard en regelmatig van de inkomsten van de referentiepersoon en het aantal familieleden dat ter zijner laste zijn.

In casu is enkel verzoeker, als de zoon van de referentiepersoon, te haren laste.

Daarnaast is het duidelijk dat de referentiepersoon voldoet aan de vereiste van stabiele en toereikende inkomsten, daar deze 120% van het leefloon bedragen zoals ook in de rechtsleer duidelijk wordt gesteld:

"De bestaansmiddelen zijn toereikend als ze gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'. Momenteel bedraagt dat 1428,32 euro. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.

Van zodra je Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder aantoont dat hij een inkomen heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het wettelijke referentiebedrag, mag de DVZ geen verder onderzoek doen naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen (Grondwettelijk Hof 26 september 2013. nr. 121/2013).

Opmerking: De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens ons te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn."

(Agentschap Integratie & Inburgering, Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder?, <http://www.agii.be/thema/je-bent-familielid-van-een-belg/je-bent-derdelander/je-bent-kind-of-kleinkind-van-een-belg-of-diens-echtgenoot-of-partner/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-gezinshereniging-met-een-belgische>)

"Voor gezinshereniging met een meerderjarig kind van meer dan 21 ten laste, moet de Belg wel nog een inkomen kunnen bewijzen van minstens 120 % van het leefloon (voor 2013 was dit bedrag nog vastgesteld op 1387,83 EUR netto/maand, namelijk het tarief voor een persoon met een gezin ten laste)."

(P. Baeyens, S. Bouckaert, N. de Moor, B. Gabriëls & D. Nuyts, "Het verblijf voor meer dan 3 maanden voor niet - EU - burgers, in S. Brabant, "Administratieve Wegwijzer voor Vreemdelingen Mechelen, Wolters Kluwers, 2017, p. 2.3./35)

Er dient dan ook enkel te worden nagegaan of de inkomsten van de referentiepersoon stabiel en voldoende zijn waarbij er duidelijk bepaald wordt wat er dient te worden verstaan onder voldoende inkomsten, zijnde een inkomen gelijk aan 120% van het leefloon.

In casu oefent de referentiepersoon twee jobs uit en beschikt zij aldus over een maandelijks inkomen van boven de 1.600,00 euro (stuk 3).

Ten overvloede wenst verzoeker nog op te merken dat de referentiepersoon ook nog over vakantiegeld, eindejaarspremie en reserves beschikt (stukken 4-5).

Het is dan ook overduidelijk dat de inkomsten van de referentiepersoon stabiel en voldoende zijn en voldaan is aan de vereisten van art. 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Wanneer de verwerende partij daarenboven aanhaalt dat de inkomsten niet voldoende zouden zijn, is zij verplicht om een onderzoek hieromtrent uit te voeren.

Dit onderzoek heeft echter niet plaatsgevonden.

Had dit onderzoek immers plaatsgevonden, dan had verwerende partij gemerkt dat de referentiepersoon immers slechts een huur van 700,00 euro heeft in plaats van 800,00 euro zoals aangehaald in de bestreden beslissing (stuk 9).

De verwerende partij vermeldt bijgevolg foutieve gegevens in haar beslissing.

Daarnaast had verwerende partij dan ook kunnen opmerken dat verzoeker en zijn gezin op geen enkel moment gerechtigd waren op OCMW-steun daar zij momenteel aldus ook niet over een geldige verblijfstitel beschikken (stuk 8).

De vermelding in de kwestieuze beslissing dat verzoeker bewijs dient te leveren dat hij geen financiële steun krijgt, gaat aldus niet op.

Voor de goede orde van zaken, voegt verzoeker nog een attest bij van de pro deo aanstelling van zijn raadsman waaruit duidelijk blijkt dat hij geen aanspraak maakt op OCMW steun (stuk 12).

Met dit argument van verwerende partij kan aldus geen rekening worden gehouden.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen en dan met name de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, de artikelen 50 en 52 van het KB van 8/10/1981, art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3. De behoeftigheid van verzoeker

De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

"Verder wat betreft het ten laste' zijn in het land van herkomst wordt niet betwist dat betrokkene kennelijk geld heeft ontvangen in het land van herkomst. Betrokkene heeft echter nagelaten te bewijzen dat hij op dat geld was aangewezen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Betrokkene heeft immers geen enkel bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat hij bij terugkeer in Armenië onvermogen was, zowel wat betreft onroerende goederen, als wat betreft inkomen. Kennelijk is betrokkene intussen ook gehuwd, is hij intussen vader geworden van twee kinderen en heeft hij intussen twee keer over en weer gereisd naar Armenië. In hoeverre zijn vrouw onvermogen was in het land van herkomst, werd niet aangetoond. Dit is eveneens essentieel bij deze aanvraag gezien van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Opvallend is ook dat betrokkene intussen vader is geworden. Naar gelang zijn gezinssituatie echter is veranderd en het gezin groter is geworden, heeft de moeder van betrokkene minder geld aan betrokkene overgemaakt. Op zich vormt dit ook wel een indicatie dat betrokkene een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst. Zo niet, zou mogen verwacht worden dat het bedrag dat betrokkene ontving van zijn moeder na de geboorte van het kind hoger was dan tevoren.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen dient te worden vastgesteld dat er onvoldoende werd aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine EN dat de referentiepersoon over onvoldoende financiële draagkracht beschikt om betrokkene (en zijn gezin) daadwerkelijk ten laste te nemen."

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

De verwerende partij stelt dat daar er geen (officiële) bewijzen zijn aangebracht waaruit zou blijken dat verzoeker of zijn vrouw behoeftig waren in hun land van herkomst, dat niet kan worden aangenomen dat hij in werkelijkheid behoeftig zou zijn.

Deze redenering van verwerende partij kan niet worden gevolgd.

Eerst en vooral kan verwerende partij het verzoeker niet kwalijk nemen dat deze niet de nodige officiële bewijzen hieromtrent kan voorleggen.

De Europese Commissie heeft in een mededeling hieromtrent duidelijk gesteld dat er niet kan verlangd worden dat er steeds officiële bewijzen worden bijgebracht:

"Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen." (Commissie van de Europese Gemeenschappen, Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer voor de burgers van de Unie en hun familieleden, 2009,p. 5-6)

De Europese Commissie is aldus duidelijk dat het voorleggen van officiële bewijzen geen vereiste kan zijn, daar deze niet tot zeer moeilijk kunnen verkregen worden.

Men kan het bewijs hieromtrent dan ook leveren via alle mogelijke manieren.

Dit is ook expliciet bepaald in de rechtspraak:

"Het ten laste zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden." (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05)

Verzoeker en zijn vrouw hadden in Armenië geen werk en geen uitkering en het is voor hen dan ook niet mogelijk om aan enige officiële documenten te raken hierover.

Ten tweede vormen de vele en uitvoerige betalingen door mevrouw M. G. aan verzoeker duidelijk een begin van bewijs waaruit dient te worden afgeleid dat verzoeker en zijn vrouw van haar afhankelijk waren, mede gelet op de waarde en hoegrootheid van de gestorte bedragen in Armenië.

Mevrouw M. heeft in 2014 immers een totaalbedrag van 5.440 euro aan verzoeker gestort, in 2015 heeft zij een totaalbedrag van 2.750 euro gestort en in 2016 heeft zij nogmaals een bedrag van 2.000 euro aan verzoeker gestort.

In 2015 is zij ook in Armenië geweest in de zomermaanden.

Begin 2016, met name van 5 januari 2016 tot en met 27 januari 2016, is mevrouw M. tot bij verzoeker gereisd waarbij zij hem een cash bedrag van 2.000 euro overhandigde en daarenboven ook kleren voor hem had meegenomen.

Verzoeker had immers ter plaatse niet eens voldoende geld om kleren en dergelijke te kopen en het is dan ook overduidelijk dat verzoeker van de financiële steun van zijn moeder afhankelijk was om in zijn basisbehoeften te kunnen voldoen.

Armenië is immers een land met een hoge inflatie en veel werkloosheid:

"De Armeense dram, die in de omloop is sinds 1993, stijgt dan ook wat sneller dan de economie het kan bijbenen. Het gevolgd daarvan is inflatie. In tien jaar vanaf 1993 is de valuta waarde in miljard dram gestegen van 1.2 miljard dram tot 96.8 miljard dram. De Armeense dram naar euro verhoudt zich ruwweg als 500 dram staat tot 1 euro."

(<https://www.wisselkoers.nl/armeenese-dram>)

"Veel kleine dorpjes in Armenië hebben al jaren te maken met leegloop. Gebrek aan werk, lage lonen en geen betere toekomst in het vooruitzicht.

...

De huidige migratie heeft alles te maken met de slechte economische situatie in het land. Volgens onofficiële cijfers telt Armenië ruim dertig procent werkloosheid. De banen die er wel zijn worden vaak slecht betaald."

"de werkloosheid is met 16 procent nog altijd hoog. Volgens de Wereldbank leeft een derde van de bevolking onder de armoedegrens."

(<https://nos.nl/artikel/475829-president-armenie-herkozen.html>)

Als gevolg hiervan zijn er lage lonen in Armenië waarbij ook de levenskost er beduidend laag is, waardoor men met enige duizenden euro er geruime tijd kan overleven:

"Het verschil tussen West- en Oost-Europa is groot. In het westen schommelt het inkomen tussen 1.386 en 3.235 euro per maand. In het oosten van Europa ligt het gemiddelde onder die 1.386 euro. In Oekraïne, Georgië, Armenië en Macedonië daalt het zelfs onder de 369 euro per maand." (<http://www.welingelichtekringen.nl/samenleving/434335/dit-is-het-gemiddelde-maandsalaris-overal-ter-wereld.html>)

"Cost of living in Armenia is 58.61% lower than in Belgium (aggregate data for all cities, rent is not taken into account). Rent in Armenia is 68.45% lower than in Belgium (average data for all cities)." (<https://www.numbeo.com/cost-of-living/countryresult.jsp?country=Armenia>)

Met deze gegevens is door de verwerende partij geen rekening gehouden.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen.

Een volgend element dat door verwerende partij wordt aangehaald, is dat verzoeker zijn gezin is uitgebreid daar hij gehuwd is en kinderen heeft, hetgeen ertoe leidt dat er meer kosten zijn waardoor er meer gelden dienen gestort te worden.

Verwerende partij beweert hieromtrent dat er geen extra gelden zouden gestort zijn naar aanleiding van deze gezinsuitbreiding en dat hieruit volgt dat verzoeker blijkbaar niet behoeftig was.

Wat betreft de uitbreiding van zijn gezin wenst verzoeker het volgende aan te halen.

Zo wijst verzoeker erop dat zijn zoon H. G. geboren is op 17 maart 2017 te Mechelen, zijnde aldus in België (stuk 6).

Er is dan ook geen extra geld aan verzoeker gestort toen hij in Armenië was door zijn moeder vanwege dit kind, omdat H. G. geboren is toen verzoeker reeds in België was.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn dochter H. G. geboren is te Armenië op 30 november 2015.

Enige maanden later is zijn moeder dan ook naar Armenië gekomen met kleren en cash geld ter waarde van 2000,00 euro.

Daarna heeft zijn moeder eind mei (enige maanden later) opnieuw 2.000,00 euro gestort.

De opmerking van verwerende partij dat de moeder van verzoeker minder geld aan hem stortte, hoewel het gezin op dat moment aldus was uitgebreid, is duidelijk incorrect.

In de periode januari 2016 tot en met begin juni 2016, zijnde het moment waarop verzoeker naar België is teruggekeerd, heeft hij van zijn moeder 4.000,00 euro ontvangen.

In dezelfde periode in 2014 ontving verzoeker slechts 2.200,00 euro van zijn moeder en in dezelfde periode in 2015 ontving verzoeker slechts 2.750,00 euro.

Met de uitbreiding van het gezin van concluant, is dan ook duidelijk dat de geldelijke steun die hij van zijn moeder ontving, wel degelijk significant gestegen is!

Daarnaast is het ook zo dat de ouders van de vrouw van verzoeker, ook op materiële wijze verzoeker, hun dochter en hun kleinkinderen hebben gesteund.

Zo kochten de schoonouders van verzoeker regelmatig voeding en dergelijke aan voor verzoeker, hun dochter en kleinkinderen, net omwille van de behoefte van het gezin.

Het is immers ook de gewoonte in Armenië dat de ouders mee instaan voor de kinderen, ook al zijn die gehuwd.

Tenslotte mist de opmerking van verwerende partij dat verzoeker meerdere malen naar Armenië zou gereisd zijn, enige grondslag.

Verzoeker is immers de laatste jaren enkel naar België gereisd op 9 juni 2016 zoals ook duidelijk uit zijn visum blijkt terwyl (stuk 7).

Had verzoeker immers meerdere malen heen en weer gereisd tussen België en Armenië, had dit zichtbaar geweest op zijn visum, quod non in casu.

Verwerende partij brengt hieromtrent ook geen enkele vorm van bewijs bij.

Met deze argumenten van verwerende partij kan aldus geen rekening worden gehouden.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen, met name de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnels van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Een en ander dient in casu beoordeeld te worden in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

2.2.2. De bestreden beslissing is *in casu* gesteund op drie verschillende motieven. Een eerste motief houdt in dat verzoeker het geldende inreisverbod niet heeft gerespecteerd en derhalve op grond van artikel 44*decies*, §4, van de vreemdelingenwet nog geen aanvraag om gezinshereniging mag indienen. Verzoeker dient eerst de opheffing van het inreisverbod te vragen, waardoor zijn aanvraag niet rechtsgeldig is. Een tweede motief betreft het onderzoek van de bestaansmiddelen waarbij wordt vastgesteld dat de referentiepersoon, verzoekers Belgische moeder, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in te staan voor vier volwassenen en drie kinderen. Het derde motief betreft de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Armenië daadwerkelijk afhankelijk was van de financiële bijdragen van zijn moeder in België.

Wat betreft het derde motief, de vraag of verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit de bestreden beslissing dat de referentiepersoon in 2014 5.440 € overmaakte aan verzoeker, 2.750 € in 2015 en 2.000 € in 2016. Evenwel wordt gemotiveerd dat uit deze stukken onvoldoende blijkt in hoeverre de verzoekende partij van deze steun afhankelijk was. Verzoeker legde immers geen bewijs voor waaruit bleek dat hij bij terugkeer naar Armenië onvermogen was, zowel wat betreft de onroerende goederen, als wat betreft het inkomen.

Verder wordt ook vastgesteld dat verzoeker is gehuwd en vader is geworden van twee kinderen. Verzoeker legde geen informatie neer met betrekking tot de vraag of zijn vrouw al dan niet onvermogen was in Armenië. De bestreden beslissing wijst erop dat, gelet op de onderhoudsplicht tussen echtgenoten, deze vraag wel degelijk relevant is.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt ook als een negatieve indicatie beschouwd dat, ondanks het feit dat het gezin groter is geworden, verzoekers moeder in België minder geld heeft overgemaakt. Hieraan verbindt de verwerende partij het vermoeden dat verzoeker een eigen bron van inkomsten had in het land van herkomst, zo niet diende het bedrag dat verzoeker ontving van zijn moeder groter te worden na de geboorte van de kinderen.

Met betrekking tot het begrip “*ten laste*” kan enerzijds worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste komen*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de referentiepersoon te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Het Europees Hof van Justitie gaf in het arrest *Jia* de volgende interpretatie van het begrip “*ten laste*”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat aan de verzoekende partij gevraagd wordt een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voor te leggen, dit om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten te beoordelen of verzoekende partij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien.

De Raad kan het standpunt van de verwerende partij bijtreden in de mate het niet is omdat men geld ontvangt, dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te voorzien. Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn aanvraag geen specifieke bewijzen heeft bijgebracht waaruit blijkt dat

het overmaken van geldsommen moet gekaderd worden vanuit zijn behoeftigheid. Volgens verzoeker blijkt zijn behoeftigheid uit het overmaken van de geldsommen gelet op waarde van de gestorte bedragen, zijnde 5.440 € in 2014, 2.750 € in 2015 en 2.000 € in 2016. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat van verzoeker een begin van bewijs wordt verwacht met betrekking tot zijn behoeftigheid. De geldstortingen kunnen een aanwijzing zijn van de behoeftigheid, doch is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om na te gaan of deze geldstortingen een tenlasteneming tot doel hadden of gebeurden omwille van een andere reden.

Waar verzoeker in het derde onderdeel van zijn middel aanvoert dat hij geen officieel bewijs kan voorleggen van het feit dat hij behoeftig was in het land van herkomst, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, legde verzoeker geen enkel bewijs voor van het onvermogen zijn, zowel wat betreft het onroerend vermogen, als met betrekking tot zijn inkomen. Verzoeker blijft volledig in gebreke om te verklaren waarom hij dergelijke stukken niet zou kunnen voorleggen.

Waar verzoeker verwijst naar een mededeling van de Europese Commissie waarin wordt gesteld dat de bewijzen met alle middelen kunnen worden geleverd, blijkt geenszins dat het oordeel in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoeker beperkt zich te verwijzen naar de bedragen die werden overgemaakt. Hij weerlegt op geen enkele wijze de tegenindicaties die de verwerende partij aanhaalt met betrekking tot zijn gewijzigde gezinssamenstelling en het vermoeden, onder meer omdat de bijdragen van zijn moeder verminderden, dat verzoeker niet afhankelijk is van de financiële bijstand van zijn moeder. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn moeder hem heeft bezocht in Armenië en daarbij ook cash geld heeft overhandigd, betreft dit nieuwe elementen die niet werden voorgelegd aan het oordeel van het bestuur. Waar verzoeker dan ook aanvoert dat de geldelijke steun met de cash-bijdragen van zijn moeder integendeel gestegen is, betreft dit ook nieuwe elementen waarmee de bestreden beslissing geen rekening kon houden.

Waar verzoeker aanvoert dat het gemiddelde jaarloon en de levenskost in Armenië veel lager liggen dan in België, toont hij hiermee nog steeds niet aan dat hij niet in zijn levensbehoeften kon voorzien zonder de steun van zijn moeder.

Het motief dat verzoeker niet aantoont dat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn moeder, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoekers kritiek in de overige onderdelen tegen de overige motieven kan dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT